

[Udenrigsministeren.]

britannien — som med omhu har undladt at udtale sig til fordel for den ene eller den anden form for europæisk sammenslutning.

Man bør endvidere forstå, at der tegner sig et perspektiv både på kort sigt og på længere sigt.

På kort sigt vil vi efter alt at dømme ikke foreløbig blive stillet over for anden form for udenrigspolitisk samarbejde, end hvad vi allerede kender fra andre internationale organisationer. Fra dansk side har vi al mulig grund til at være tilfreds med, at vejene således holdes åbne, idet dette vil give os mulighed for på lige fod med de øvrige deltagerlande at deltage i udførelsen af det, som i fremtiden ligeledes vil komme til at gælde for os.

Set på længere sigt tror jeg, man skal søge at undgå al skabelonagtig tænkning. Udtryk som „statsforbund“ eller „forbundsstat“ er, når det kommer til stykket, ganske uklare og tvetydige og i den praktiske politik næppe meget vejledende. Det, der hinders alle overvejelser om de egnede midler må være målet, er at etablere et samarbejde så snævert som muligt, uden at den nationale identitet kommer i fare. Det er endvidere værd at være opmærksom på, at debatten herom, der som hidtidig forudsætning har haft et fællesmarked med 6 deltagere, vil skifte karakter, når kredsen udvides til at omfatte de 10 lande, herunder Storbritannien. Den ændring af balancen inden for Fællesskaberne, der vil blive en uundgåelig følge heraf, vil utvivlsomt sætte sig spor.

Lad mig endelig understrege: med hensyn til det udenrigspolitiske samarbejde, der jo ikke er fastlagt i EC-traktaten, er der ingen tvivl om, at det vil være udelukket, at nogen samarbejdsform vil kunne gennemføres imod et eller flere medlemslande.

Til afrunding af disse betragtninger skal jeg sige lidt om det samarbejde, der allerede er blevet indledt på grundlag af Davignon-rapporten. Der er heri forudset to halvårige møder mellem henholdsvis udenrigsministrene for de seks og de seks plus de fire ansøgerlande. Disse møder er som bekendt allerede blevet indledt.

Det første møde mellem udenrigsministrene for de ti blev afholdt i Bruxelles den 2. december 1970. Mødets dagsorden omfattede to hovedproblemer, nemlig den euro-

pæiske sikkerhed og situationen i Mellemøsten. Om begge emner var meningsudvekslingen både åben og grundig. Der var ikke på noget tidspunkt tilløb til at afstikke en skillelinje mellem de seks på den ene side og de fire på den anden side. Mødets forløb lå i øvrigt helt inden for de rammer, der i Davignon-rapporten er afstukket for overgangsperioden indtil optagelsesforhandlingernes afslutning. Der var tale om udveksling af oplysninger og synspunkter og tillige konsultation, men derimod ikke forsøg på koordinering.

Efter min opfattelse kan dette første møde lignes ved en grøn spire, der med tiden kan udvikle sig til noget betydningsfuldt, de rigtige vækstbetingelser forudsat. I selve dette, at 10 demokratiske lande i Vesteuropa med frit valgte parlamenter finder sammen om et udenrigspolitisk samarbejde, ser jeg noget meget perspektivrigt, som lover godt for det fremtidige samarbejde.

I Det mellemste Østen er der fortsat hverken krig eller fred. Vi må naturligvis glæde os over, at nye kamphandlinger ikke har afløst den våbenstilstand, der udløb den 7. marts 1971, men ingen bør af den grund føledes til at tro, at situationen endeligt har stabiliseret sig. Det er dog værd at bemærke, at der umiddelbart efter nytår har været udfoldet alvorlige bestræbelser for på ny at få konflikten ledet over på det diplomatiske plan.

FN-generalsekretærens repræsentant, ambassadør Gunnar Jarring, kunne således i begyndelsen af januar genoptage sine bestræbelser i henhold til sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967, og i månedens løb præciserede parterne skriftligt deres synspunkter over for Jarring. Som generalsekretær U Thant fastslog det i sin rapport i begyndelsen af denne måned til sikkerhedsrådet, måtte Jarring konstatere som et fælles træk i de fremkomne svar, at der på begge sider stilledes forhåndskrav til modparten som forudsætning for at ville indlade sig på at formulere elementerne i en endelig fredsoffentlig. Den forenede arabiske Republik forlangte således, at Israel skulle forpligte sig til at trække sine styrker tilbage fra alle de i juni 1967 besatte områder og til at acceptere FN-resolutionerne om de palæstinensiske flygtninge. Israel forlangte, at Den forenede arabiske Republik direkte